

PLANIFICAREA REDRESĂRII INSTITUȚIILOR DE CREDIT ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ

Lilia GRIBINCEA

Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr.1093/2010 și (UE) nr.648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului [1, p.190-348] stabilește normele și procedurile de redresare și de rezoluție pentru următoarele entități:

- instituții stabilite în Uniunea Europeană;
- instituțiile financiare stabilite în Uniunea Europeană, care sunt filiale ale unei instituții de credit, ale unei firme de investiții ori ale unui holding financiar, holding financiar mixt sau holding cu activitate mixtă, stabilite în Uniunea Europeană și care fac obiectul supravegherii consolidate a întreprinderii-mamă, în conformitate cu art.6-17 din Regulamentul nr.575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 [2, 1-337];
- holdingurile financiare, holdingurile financiare mixte și holdingurile cu activitate mixtă stabilite în Uniunea Europeană;
- holdingurile financiare-mamă dintr-un stat membru, holdingurile financiare-mamă din Uniunea Europeană, holdingurile financiare mixte-mamă dintr-un stat membru, holdingurile financiare mixte-mamă din Uniunea Europeană;
- sucursalele instituțiilor stabilite sau situate în afara Uniunii, conform condițiilor specifice stabilite în Directiva 2014/59/UE.

Fiecare stat membru desemnează una sau, în mod excepțional, mai multe autorități de rezoluție care sunt abilitate să aplice instrumentele de rezoluție și să exercite competențele de rezoluție. Autoritatea de rezoluție este o autoritate publică administrativă sau autorități învestite cu competențe administrative publice.

Pot fi autorități de rezoluție următoarele instituții: băncile centrale, ministerele competente sau alte autorități publice administrative sau alte autorități învestite cu competențe administrative publice.

Autoritățile de rezoluție trebuie să dispună de experiență, resurse și capacitate operațională pentru a aplica măsurile de rezoluție și să fie în măsură să își exercite competențele cu rapiditatea și flexibilitatea necesare în vederea atingerii obiectivelor rezoluției.

Autoritatea Bancară Europeană, în cooperare cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție, se asigură că dispune de expertiză, de resursele și de capacitățile operaționale și necesare și monitorizează exercitarea competențelor cu rapiditatea și flexibilitatea necesare prin evaluări *primus inter pares* periodice.

Având în vedere impactul pe care intrarea în dificultate a unei instituții l-ar putea avea asupra piețelor financiare, asupra altor instituții, asupra condițiilor de finanțare, precum și asupra economiei în general, ca urmare a naturii activității sale, a structurii acționariatului, a formei juridice, a profilului de risc, a dimensiunii și a statutului juridic sau a interconectării sale cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, a domeniului și complexității de activitate, a statutului de membru al unui sistem instituțional de protecție (SIP) sau al altor sisteme de solidaritate reciprocă, dar și exercitarea de servicii sau activități de investiții, precum și având în vedere potențialele efecte pe care situația de dificultate și lichidarea sa ulterioară prin procedurile normale de insolvență le-ar avea, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție stabilesc:

- conținutul și detaliile planurilor de redresare și de rezoluție;
- data până la care primele planuri de redresare și rezoluție sunt elaborate și frecvența pentru actualizarea acestor planuri;
- conținutul și detaliile informațiilor solicitate din partea instituțiilor;
- nivelul de detaliere pentru evaluarea posibilității de soluționare.

Fiecare instituție, care nu este parte a unui grup supus supravegherii consolidate în temeiul art.111 și art.112 din Directiva 2013/36/UE cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE [3, 338-436] elaborează și mențin un plan de redresare care să prevadă măsuri ce trebuie luate de instituție pentru restabilirea poziției financiare a acesteia în

cazul deteriorării sale semnificative. Planurile de redresare sunt considerate a fi principii de guvernanță în sensul art.74 din Directiva 2013/36/UE. Instituțiile trebuie să actualizeze planurile de redresare, cel puțin, o dată pe an sau după orice modificare a structurii lor organizaționale sau juridice, a activității sau a situației lor financiare care ar putea avea un efect important asupra planurilor lor de redresare, sau ar putea impune modificarea acestora.

Autoritățile competente sunt în drept să solicite instituțiilor actualizarea mai frecventă a planurilor de redresare. Planurile de redresare nu trebuie să se bazeze pe accesul sau acordarea de sprijin financiar public extraordinar. După caz, planurile de redresare prevăd o analiză a modului și a momentului în care instituția poate solicita, în condițiile prevăzute în plan, accesul la facilitățile oferite de banca centrală și identifică activele care pot fi folosite drept garanții.

Planurile de redresare trebuie să includă condiții și proceduri adecvate pentru a garanta punerea în aplicare în timp util a măsurilor de redresare, precum și o gamă largă de opțiuni de redresare. De asemenea, planurile de redresare trebuie să aibă în vedere o serie de scenarii de criză financiară și macroeconomică gravă, relevante pentru condițiile specifice instituției, care să includă evenimente de amploare sistemică și crize specifice la nivelul persoanelor juridice individuale și la nivelul grupurilor.

Autoritatea Bancară Europeană, în strânsă consultare cu Comitetul European pentru Riscul Sistemic (CERS), urmează să elaboreze până la 3 iulie 2015 orientări care să specifice evantaiul de scenarii ce trebuie utilizate pentru a garanta punerea în aplicare în timp util a măsurilor de redresare.

Planurile de redresare sunt prezentate autorităților competente pentru a fi examinate. Autoritățile competente, în termen de șase luni de la prezentarea fiecărui plan și, în dependență de situație, după consultarea autorităților competente ale statelor membre în care sunt situate sucursale semnificative, examinează planurile de redresare și evaluează măsura în care fiecare plan îndeplinește cerințele stabilite, dar și următoarele două criterii:

➤ în mod rezonabil, este probabil ca punerea în aplicare a măsurilor propuse în planuri să păstreze sau să restabilească viabilitatea și poziția financiară a instituției sau a grupului, ținând seama de măsurile pregătitoare pe care instituția le-a luat sau a planificat să le ia;

➤ în mod rezonabil, este probabil ca planul și opțiunile specifice din cadrul acestuia să fie puse în aplicare în mod rapid și eficient în situații de criză financiară, evitând pe cât posibil vreun efect negativ semnificativ asupra sistemului financiar, inclusiv în scenariile care ar determina și alte instituții să pună în aplicare planuri de redresare în aceeași perioadă.

La evaluarea caracterului adecvat al planurilor de redresare, autoritatea competentă ține seama de caracterul adecvat al structurii de capital și de

finanțare a instituției pentru nivelul de complexitate a structurii organizatorice și profilul de risc ale instituției.

Referințe:

1. Publicată în: *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 173* din 12.6.2014, p.190-348.
2. Publicat în: *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 176* din 27.6.2013, p.1-337.
3. Publicată în: *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 176* din 27.6.2013, p. 338-436.